

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΗΜΕΡΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:

π. Ανδρέας Άγαθοκλέους

Τ.Θ. 42036, 6530 Λάρνακα - Κύπρος

Τηλ: 99607871, Φαξ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 185

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΛΕΜΒΡΙΟΣ 2020

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

Ζαφείρης Δημητρίου & Υιός Λτδ, Λάρνακα

ΠΕΡΙ ΘΛΙΨΕΩΝ

Άρχιμ. Έπιφανίου Θεοδωροπούλου

- Γεγονότα πού φαίνονται τώρα ως συμφορές, αργότερα αποδεικνύονται εύλογίες Θεοῦ.
- Ἐάν δέν ὑπῆρχαν οἱ θλίψεις, δέν θά ἀναζητούσαμε τόν Παράδεισο.
- Τίς θλίψεις πρέπει νά τίς δεχόμαστε ὅπως δεχόμαστε τήν ταλαιπωρία μίας χειρουργικῆς ἐπεμβάσεως, προκειμένου νά ἐξασφαλίσουμε τήν ὑγεία μας. Ὁ πόνος ταπεινώνει τόν ἄνθρωπο· καί ὅσο αὐτός ταπεινώνεται, τόσο πλησιάζει τόν Θεό.
- Στίς μεγάλες θλίψεις μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά παρηγορήσῃ. Γι' αὐτό, τό καλύτερο εἶναι ἡ προσευχή καί ὄχι τόσο οἱ λόγοι παρηγορίας. ❖

Εικόνα ἐξωφύλλου: Ἅγιος Νεκτάριος. Ἔργο Ἀδάμου Ἀδάμου, 2020.

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ

Τό τεύχος αυτό, τό τελευταίο τοῦ 2020, περιλαμβάνει μικρό ἀφίερωμα στό μεγάλο ἅγιο τοῦ 20ου αἰώνα, τόν Πενταπόλεως Νεκτάριο τόν ἐν Αἰγίνη, μέ τήν εὐκαιρία τῶν 100 χρόνων ἀπό τήν ὄσιαν κοίμησή του. Ἡ ζωή του, μέ τίς ποικίλες δοκιμασίες καί κυρίως αὐτή τῆς συκοφαντίας, ἔγινε σημεῖο ἐλπίδας καί παρηγοριᾶς γιά τό σύγχρονο ἄνθρωπο. Οἱ πολλές θαυματουργικές του ἐπεμβάσεις βεβαίωσαν γιά τήν παρουσία καί ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού συμπορεύεται μέ τόν ἀνθρώπινο πόνο «ὅπου γῆς». Γι' αὐτό κι ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἔγινε παγκόσμιος, ὑπερβαίνοντας τόν Ἑλλαδικό χῶρο.

Προχωρώντας πρός τή «Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν», τά Χριστούγεννα, παραθέτουμε Πατερικό κείμενο γιά τό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, πού ἐξηγεῖ ἀπλά τό δόγμα τῆς ἐνανθρωπήσεως, ἀναγκαῖο γιά τή σωτηρία μας.

Ἐπίσης, κάποια κείμενα τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἐπιφανίου καί Παύλου, ὅπως καί τοῦ Παναή τοῦ ἐκ Λύσης, ἔνεκα τῆς ἐπετείου τῆς μνήμης τους.

Κι ἀκόμα, βαδίζοντας πρός τό τέλος τοῦ χρόνου, ὡς ἕνα εἶδος «πνευματικοῦ ἀπολογισμοῦ» εἶναι τό κείμενο μέ τίτλο «Τό σκέφτηκες ποτέ;». ❖

π. Ἀνδρέας Ἀγαθοκλέους

Η ΚΟΙΜΗΣΗ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ὁσίου Φιλοθέου Ζερβάκου

Κσθενήσας ὀλίγους μῆνας πρό τοῦ θανάτου καί τῇ ἐπιμονῇ καί προτροπῇ τῶν ἀδελφῶν τῆς μονῆς μετέβη εἰς Ἀθήνας, συνοδευθεῖς ὑπό ἀδελφῶν τῆς μονῆς καί εἰσηλθεν εἰς τό Ἀρεταίειον Νοσοκομεῖον πρός θεραπείαν. Νοσηλευόμενος εἰς τό νοσοκομεῖον ἐπέστη ἡ ὥρα τῆς τελευτῆς, 8ην Νοεμβρίου 1920 ἑορτήν τῶν Ταξιαρχῶν, καθ' ἣν Ἄγγελοι φωτεινοί, ἀποσταλέντες παρά Θεοῦ, παρέλαβον τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί μέ ὕμνους καί ἀγγελικὰς ψαλμωδίας συνώδυσαν εἰς τὴν ἄνω Ἱερουσαλήμ, εἰς τὰ ἀγαπητὰ σκηνώματα τοῦ Παραδείσου καί τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἵνα πρεσβεύῃ καί μεσιτεῦῃ μετὰ τῆς πανυμνήτου Μητρὸς τοῦ Θεοῦ καί τῶν ἁγίων Πάντων ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν. Τό δέ τίμιον καί πανσεβάσιμον λείψανόν του (τό ὁποῖον ὁ Θεός ἐτίμησε καί ἐδόξασε, διότι, μόλις παρέδωκε τήν ψυχὴν, ἐκ τοῦ νεκροῦ σώματος τοῦ θείου λειψάνου ἐξήρχετο ὡς ἰδρῶς μῦρον εὐῶδες) παρέλαβον αἱ ἀδελφαὶ τῆς μονῆς καί τὰ ἐν Ἀθήναις καί Πειραιεῖ πνευματικά του τέκνα καί μέ θλίψιν καί δάκρυα (ὅτι ἔμειναν ὀρφανὰ τοιοῦτου ἁγίου Πατρός, ἀλλὰ καί μέ πίστιν ὅτι καί μετὰ θάνατον ὁ πνευματικός των πατήρ δέν θά τὰ ἐγκαταλείψῃ, θά ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν σωτηρίαν των, θά τὰ βοηθῇ καί θά θεραπεύῃ τὰς σωματικὰς καί ψυχικὰς αὐτῶν ἀσθενείας), συνώδυσαν μετὰ πολλῶν φιλοχρίστων θαυμαστῶν τοῦ Ἁγίου

μέχρι του τάφου τόν όποϊον είχον έτοιμάσει εις τήν αυλήν τής μονής, εις όν κατέθεσαν αυτό γενόμενον πηγή ιαμάτων και θαυμάτων έξαισίων. Τό δέ 1953 έγένητο ή ανακομιδή τών θείων λειψάνων αυτού. Από τότε έξεχύθη ού μόνον εις τήν Έλλάδα, αλλά σχεδόν εις άπασαν τήν οικουμένην, ή φήμη τών θαυμάτων τών τελεσθέντων εις τούς μετά πίστεως και εύλαβείας προσερχομένους τῷ τάφῳ αυτού και άσπαζομένους τά θεία και ιερά αυτού λείψανα. Η χάρις ήν παρά Θεοῦ είληφεν ό Άγιος τών θαυμάτων και ιαμάτων ού μόνον τούς προσερχομένους τοίς αυτού λειψάνοις θεραπεύει, αλλά και πάντας όσους μακρόθεν από τά πέρατα τής γής άσθενείς τόν έπικαλοῦνται προφθάνει και τούς θεραπεύει. ❖

Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΑΣΙΩΝ

Αγίου Νεκταρίου

Οί δοκιμασίες οδηγούν σέ τελειότητα. Ἄνθρωπος πού δέν δοκιμάζεται, δέν εὐδοκιμεῖ. Ἄνθρωπος πού δέν δοκιμάζεται, δέν ὑψώνεται πάνω ἀπό τό γήινο ἔδαφος, ἐκεῖ ὅπου στηρίζεται ἡ κλίμακα τῶν ἀρετῶν πού φτάνει μέχρι τόν οὐρανό. Οἱ δοκιμασίες σέ ὅσους ἀγαποῦν τόν Θεό, ἀποβαίνουν παιδαγωγίες πού ἐκπαιδεύουν τήν ψυχή στήν ἀγάπη πρὸς τήν φιλοσοφία, στήν ἀγάπη πρὸς τήν ἀλήθεια. Ὁ χριστιανισμός χειραγωγεῖ πρὸς τήν ἀληθινή φιλοσοφία, γιά τήν ὁποία ὁ χριστιανός θά ἔπρεπε νά ἀγωνίζεται, καθότι ὁ ἀφιλοσόφητος, αὐτός δηλαδή πού δέν ἔχει ἀγάπη πρὸς τήν ἀλήθεια, δέν φτάνει στό μέτρο τῆς τελειότητος στό ὅποιο ὀφείλει νά φτάσει. Ἄν ὅλοι οἱ χριστιανοί ἔχουν ὑποχρέωση νά γίνουν φίλοι τῆς θείας γνώσης, ὥστε νά ἀποβοῦν τέλειοι σύμφωνα μέ τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου, πόσο μάλλον ὅσοι τήν ἀγάπησαν καί ἀφοσιώθηκαν σ' αὐτήν. Ἐάν, λοιπόν, οἱ δοκιμασίες εἶναι παιδαγωγοί πρὸς τήν φιλοσοφία, ἡ δέ φιλοσοφία προάγει στή χριστιανική τελειότητα, συμπεραίνουμε ὅτι εἶναι ἀναγκαῖες οἱ δοκιμασίες.

Οἱ δοκιμασίες πού παιδαγωγοῦν στή φιλοσοφία, παιδαγωγοῦν καί στήν ὑπομονή, ἐπειδή ἡ ὑπομονή εἶναι ἐκ φύσεως ἀδελφή τῆς φιλοσοφίας. Γι' αὐτό, κανεῖς ἀληθινός φιλόσοφος δέν εἶναι ἀνυπόμονος, οὔτε ὁ ἀνυπόμονος μπορεῖ νά γίνει φιλόσοφος. Οἱ δοκιμασίες πράγματι δοκιμάζουν τόν θεμέλιο

λίθο τῶν ἀρετῶν, πού εἶναι ἡ ὑπομονή. Ἡ ὑπομονή εἶναι αὐτή πού μας εἰσάγει στή σωτηρία. Γιά τόν λόγο αὐτό, ὁ χριστιανός πού ἀγαπᾷ τήν ἀλήθεια, ὄχι μόνο δέν ἀποθαρρύνεται, ἀλλά ἔχει θάρρος, ὑπομένει καί χαίρεται. Ὡντως χαίρεται ἀληθινά καθώς διαπιστώνουμε στόν Ἀπόστολο ὅτι «καυχᾶται ἐν ταῖς θλίψεσιν» κατανοώντας «ὅτι ἡ θλίψη κατορθώνει τήν ὑπομονή, ἡ ὑπομονή τήν δοκιμασία, ἡ δοκιμασία τήν ἐλπίδα, ἡ δέ ἐλπίδα δέν ντροπιάζει, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ διαχέεται μέσα στήν καρδιά του».

Οἱ δοκιμασίες γίνονται κατά θεία οἰκονομία, θεία θέληση καί εὐδοκία, ὥστε νά ἀφυπνιστεῖ ὁ νοῦς μας καί νά κατανοήσει τελειότερα τό μυστήριο πού μας περιβάλλει. Ὁ ἄνθρωπος, ἂν δέν δοκιμαζόταν, θά ἀγνοοῦσε ποιὰ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Οἱ δοκιμασίες μαρτυροῦν ἀναμφισβήτητα τήν ἀγάπη καί τήν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ πρὸς τό ἄνθρωπο. Ὡς ἐκ τούτου, ὀφείλει καί αὐτός νά εὐχαριστεῖ γιά ὅλα. Τό νά ὑφίσταται δοκιμασίες ὁ ἄνθρωπος, εἶναι ἀπαραίτητο, τό ἀπαιτεῖ ἡ ἀδυναμία του νά τελειοποιηθεῖ. Οἱ δοκιμασίες διευρύνουν τούς ὀφθαλμούς τοῦ τρόπου σκέψεως αὐτῶν πού ἀγαποῦν τόν Θεό, πρὸς τό φῶς τῆς ἀλήθειας καί τούς καθιστοῦν ἀκτινοβόλους καί ἰκανούς νά βλέπουν ὄχι μόνο τά κοντινά, ἀλλά καί τά μέλλοντα καί τόν νοῦ ἰκανό νά ἀντιλαμβάνεται ὄχι μόνο τά καταληπτά ἀλλά νά κατανοεῖ καί τά ὑπεράνω αὐτῶν. Ὅχι μόνο νά τά ἀντιλαμβάνεται, ἀλλά καί νά τά κατανοεῖ σέ βάθος, γιατί στήν τελειότητα ἀνευρίσκεται ἡ ὀλοκληρωμένη γνώση. ❖

ΤΟ ΣΚΕΦΤΗΚΕΣ ΠΟΤΕ;

π. Ανδρέα Άγαθοκλέους

λήθεια, σκέφτηκες ποτέ:

Ότι υπάρχουν έκκρεμότητες στή σχέση σου με ανθρώπους, γιατί ζήτησες συγγνώμη αλλά τό λάθος δέν διόρθωσες;

Ότι ή σιωπή σου στήν κατάκριση κάποιου για κάποιον ἔγινε καί δική σου κατάκριση;

Ότι ό λόγος σου, πού τόνιζε τήν αδυναμία τοῦ πλησίον σου, ἔγινε μαχαίρι στήν καρδιά του;

Ότι τό περιφρονητικό βλέμμα σου διάλυσε κάθε δημιουργική προσπάθεια τοῦ διπλανοῦ σου;

Ότι ή άδιαφορία για τίς ανάγκες - όποιασδήποτε μορφής - τοῦ συνανθρώπου σου εἶναι τό ἴδιο ὡς νά τοῦ στέρησες αὐτό πού χρειάζεται;

Ότι στή βιασύνη σου δέν μπόρεσε αὐτός πού σ' ἐμπιστεύεται νά ἐκφράσει τόν πόνο του καί βασανίζεται;

“Οτι ὁ ἄλλος, ὅπως καί σύ, δέν θέλει τά ἔργα καί τά ὑπάρχοντά σου, ἀλλά κυρίως ἐσένα;

“Οτι ἡ ἀγάπη στόν πλησίον «ὅπως τόν ἑαυτό μας», στήν πραγματικότητα εἶναι ὑπέρβαση τοῦ ἑαυτοῦ μας;

“Οτι ἡ ἀκοινωνησία εἶναι κόλαση κι ὁ Παράδεισος κοινωνία προσώπων ἐν Χριστῷ;

“Οτι ὁ Παράδεισος καί ἡ κόλαση ἀρχίζουν ἀπ’ αὐτή τή ζωή ἀλλά δέν τελειώνουν σ’ αὐτή;

“Οτι ὁ χρόνος πού σοῦ δίνεται εἶναι γιά νά ζήσεις τή ζωή τοῦ Χριστοῦ, βάζοντας τίς βάσεις γιά τήν αἰωνιότητα;

“Οτι μετά θάνατο ἡ σχέση μέ τούς ἀνθρώπους σου θά στηρίζεται σέ πνευματικά κριτήρια κι ὄχι συγγενικά ἢ φιλικά;

“Οτι δέν μπορεῖς νά κρίνεις τούς ἄλλους, ὅ,τι καί νά εἶναι, ὅ,τι καί νά κάνουν, ἀφοῦ δέν γνωρίζεις τό λόγο, τίς συνθήκες καί τά βαθύτερα αἰτιά τους, ὅπως καί τή μελλοντική ἀλλαγὴ τους μέ τή μετάνοια;

“Οτι δέν μπορεῖς νά συσχετιστεῖς μέ τό Θεό τῆς ἀγάπης, ἂν σ’ αὐτή τή σχέση δέν χωροῦν οἱ ἄνθρωποι;

“Οτι στή Λειτουργία δέν πᾶμε ἀπλῶς γιά νά προσευχηθοῦμε, ἀλλά πρωτίστως γιά νά συναντηθοῦμε καί ἐνωθοῦμε;

“Οτι ἡ προσευχή δέν εἶναι ἀπλά μία ἐπικοινωνία ἀλλά βαθιά κοινωνία;

“Οτι μαθαίνεις νά προσεύχεσαι προσευχόμενος;

“Οτι κανείς δέν είναι άμέτοχος πειρασμοῦ κι ώς έκ τούτου άδικα ταράσσεσαι, μέ τό νά θεωρείς ότι μόνο σέ σένα συμβαίνουν;

“Οτι χωρίς ύπομονή στίς θλίψεις και στούς πειρασμούς κανείς δέ θά δεϊ τά μεγαλειά του Θεοῦ;

“Οτι τά σκαμπανεβάσματα, οί άλλοιώσεις και οί μεταπτώσεις στην πνευματική πορεία και ζωή, δέν είναι μέχρι τέλους στην ίδια ένταση;

“Οτι ή ζωή του Χριστοῦ, πού σέ καλεϊ νά ζήσεις, έχει πολλή χαρά, μοναδική και δυνατή, ώστε νά καλύπτει τόν άγώνα, τόν πόνο, τό σταυρό πού αυτή συνεπάγεται;

“Οτι ή αυτογνωσία χρειάζεται άλλον έκτός του έαυτοῦ σου, πού θά σου γίνει καθρέφτης και ν’ αποφύγεις έτσι την ψευδαίσθηση πού οδηγεί στην αυτοδικαίωση;

“Οτι τό νά ζήσεις άληθινά κι όχι νά «ξημερώνει και νά βραδιάζει πάντα στον ίδιο τό σκοπό», χρειάζεται νά τό παλέψεις, νά τό ποθήσεις, νά τό θέλεις;

“Οτι έχεις στά χέρια σου ένα μεγάλο δώρο, τά χρόνια πού ζεις, πού κάποια μέρα θά τό χάσεις κι άρα δέν θά πρέπει νά τό χειρίζεσαι επιπόλαια, ως νά τό έχεις αιώνια;

Και τέλος, σκέφτηκες ποτέ ότι για νά σκεφτείς ένα – ένα τά πιό πάνω, χρειάζεται νά βρεθείς μόνος, νά ήσυχάσεις και νά κανεις... βουτιά στη σκληρή πραγματικότητα; ❖

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΘΕΝΟ

Αγίου Κυρίλλου Ιεροσολύμων

Νά πιστεύεις ότι ο Μονογενής Υιός του Θεού, για τίς αμαρτίες μας κατέβηκε στή γη, πήρε τήν ἴδια μέ μᾶς σάρκα καί γεννήθηκε ἀπό τήν Ἁγία Παρθένο καί τό Ἅγιο Πνεῦμα. Δέν ἔγινε ἄνθρωπος κατά τό φαινόμενο ἢ κατά φαντασία, ἀλλά στήν πραγματικότητα. Οὔτε ἔγινε ἄνθρωπος, περνώντας ἀπό τήν Παρθένο, σάν νά ἦταν Ἐκείνη κάποιος σωλήνας, ἀλλά ἔλαβε σάρκα ἀπό Αὐτήν καί γαλακτοτροφήθηκε ἀληθινά. Ἔφαγε καί ἤπιε, ὅπως ἐμεῖς, ἀληθινά. Γιατί, ἂν ἦταν κατά φαντασία ἢ ἐνανθρώπηση, θά ἦταν κατά φαντασία ἢ σωτηρία. Ὁ Χριστός ἔχει δύο φύσεις. Ἐξωτερικά φαινόταν σάν ἀπλός ἄνθρωπος, κάτω ὅμως ἀπό αὐτή τή φαινομενική ἀπλότητα καλυπτόταν ἡ θεό-

τητα. Ἔτρωγε ἀληθινά, ὅπως κάθε ἄνθρωπος, ὅπως ὅλοι ἐμεῖς, γιατί εἶχε τίς ἀνάγκες τῆς σάρκας, ὅπως καί ἐμεῖς. Ὡς Θεός ὅμως, ἔθρεψε μέ πέντε ψωμιά τούς πέντε χιλιάδες ἄνθρώπους. Πέθανε ἀληθινά ὡς ἄνθρωπος, ἀνέστησε ὅμως ὡς Θεός τό νεκρό πού εἶχε τέσσερις μέρες πεθαμένος. Κοιμήθηκε ἀληθινά στό πλοῖο ὡς ἄνθρωπος καί περπάτησε πάνω στά κύματα ὡς Θεός. ❖

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Αρχιμ. Παύλου Έγγλεζάκη

Η στάση τῆς ἐκκλησίας μπροστά στα προβλήματα τοῦ κόσμου ὀφείλει νά εἶναι πάντα καρπός θεολογικῆς θεωρίας, παράδοσης, μέ τήν μεγάλη ἔννοια τοῦ ὄρου, πού δέν ἀναφέρεται στίς παραδόσεις τῶν ἀνθρώπων καί τῶν σχολῶν, ἀλλά στήν παράδοση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού ἀποκλείει κάθε εἶδος τόσο συντηρητισμοῦ ὅσο καί φιλελευθερισμοῦ. Πρῶτα καί τελευταῖα ἔχομε ἀνάγκη θεολογίας καί πνευματικότητας. Χωρίς αὐτά τά δυό – πού προϋποθέτουν καί τά δυό ἄσκηση καί ἄθληση σκληρή καί αἱμάτινη – τίποτε δέν μπορεῖ νά γίνει.

Ὁ εὐαγγελισμός τῶν ἀνθρώπων οὔτε μέ τό μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας γίνεται, οὔτε μέ τή μάχαιρα τῆς ἐξουσίας ἐπιβάλλεται, οὔτε μέ τίς προκαταλήψεις φωτίζει, οὔτε μέ τίς ἐπαναλήψεις ἀνακαινίζει. Ὅλα αὐτά, ἄγνοια, νωθρότητα, αὐτάρκεια, δοκησιοσοφία, θριαμβολογία, ἀδιαφορία, κυνισμός, μισανθρωπία, εἶναι καρποί τῆς ἁμαρτίας. Ὅσο καί ἂν μετασχηματίζονται σέ ἀγγέλους φωτός καί καρπούς τοῦ πνεύματος, ὁ κατηχητής ὀφείλει νά ἀγρυπνεῖ, ὄλος ὀφθαλμός, μέσα στά βάθη τῆς καρδίας του καί νά ἀγνίζεται ἀδιάλειπτα ἀπό τά πάθη αὐτά, πού συνοδεύουν τό ἔργο τῆς ἀποστολικῆς μαρτυρίας ζητώντας νά τό καταπνίξουν μέσα στίς ἀναθυμιάσεις τους. Ἰδιαίτερα ὅταν ἐκτείνεται σέ πεδία πού δέν εἶναι καθαρά θρησκευτικά. ❖

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Ο ΘΕΟΣ;

Παναῆ τοῦ ἐκ Λύσης

Θ Χριστός εἶναι ἔτοιμος νά μᾶς βοηθήσει σέ ὅλα. Ἄρκεῖ νά μὴν προβάσουμε ἐμπόδια, ὅπως τό φῶς πού τό κρύβουμε μέ τίς κουρτίνες. Ποῦ εἶναι ὁ Θεός; Γιά νά μὴν φαίνεται, σημαίνει πῶς κάτι βάλαμε μπροστά. Εἰσάξαμεν ἔναντία. Ἔπαυσεν ὁ Θεός! Ὁ Χριστός μᾶς ὑποσχέθηκε: «Ἐγώ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Εἶναι μέσα μας ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Ἐνῶ, ὅταν δέν εἶναι ὁ Χριστός, γίνεται χῶρος ὅπου εὐκόλα ἐνεργεῖ ὁ σατανᾶς. Ὅταν ὁμως γίνει κατοικητήριο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος!... Μέ τίς παρακλήσεις, τούς ἀγιασμούς καί τή θεία Λειτουργία, ἡ καρδιά μας γίνεται «κατ' οἶκον ἐκκλησία». Νοῦς καθαρὸς καί καρδιά καθαρὴ βλέπει τόν Θεό. Ἄμα ἐλευθερωθεῖ ἡ ψυχὴ ἀπό τὰ πάθη, ἔρχεται ὁ Θεός. Δέν ἔχουμε τίς αἰσθήσεις ὅλες ἀνοικτές, γι' αὐτό γίνεται καταχνιά. Ὅπως στό ὁδήγημα πού ἔχει καταχνιά καί δυσκολεύεται ὁ ὁδηγός νά δεῖ. ❖

ΑΓΙΟΛΟΓΙΟ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΘΑΥΜΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Οικονόμου Νικολάου Πάτσαλου

Είναι γεγονός πώς ο Άγιος Νεκτάριος είναι ίσως ένας από τους πιο λαοφιλείς Άγιους. Είναι, θά λέγαμε με την γλώσσα του ευαγγελιστή Ίωάννη, ο «ήγαπημένος» τῶν Ἀγίων πού τόσο πολύ ἀγαπήθηκε, ὥστε νά περάσει στή συνείδηση τοῦ λαοῦ ὡς ὁ Ἅγιος τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα.

Τό ὄνομα καί ἡ μεγάλη χάρη του, στή νῆσο τῆς Αἴγινας ἔχει ἐπισκιάσει τά πάντα, σέ σημεῖο πού τελικά ὁ τόπος αὐτός γίνεται γνωστός ὡς προορισμός λόγω τῆς παρουσίας αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Ἀγίου. Ἡ Αἴγινα γιά πολλούς ἀποτελεῖ μία ζωντανή σύγχρονη κολυμβήθρα τοῦ Σιλωάμ στήν ὁποία «νόσοι ἀποδιώκονται», «δαιμόνια ἐκβάλλονται», καί πολλά σημεῖα καί «τέρατα» τελοῦνται.

Σήμερα ὁ Ἅγιος ἴσως εἶναι πασίγνωστος ἀπό τά πολλά του θαύματα. Αὐτό ὅμως εἶναι τό ἐλάχιστο πού μπορεῖ νά ἀντιληφθεῖ καί ἀπό τό ὁποῖο νά ὠφεληθεῖ κανείς. Σήμερα, ἂν πραγματικά ἔχουμε ἀνοιχτή τήν δίοδο τοῦ εἶναι μας, αὐτό πού πρέπει νά μᾶς συγκινεῖ περισσότερο δέν εἶναι μόνο τά χιλιάδες θαύματα τοῦ Ἀγίου ἀλλά κυρίως ἡ μεγάλη του ἀρετή.

Τόν Άγιο Νεκτάριο, ὅπως καί τόν κάθε Άγιο, τόν κοσμοῦσε ἡ μάνα ὄλων τῶν ἀρετῶν, ἡ μεγάλη ἀρετή τῆς Συγχώρησης.

Ἄν διαβάσει κανεῖς τόν βίο του θά διαπιστώσει πῶς ὁ Άγιος αὐτός ἀδικήθηκε ἀπό τόν φθόνο τῶν ἀνθρώπων ὅσο κανένας ἄλλος, σέ σημεῖο πού τοῦ καταλόγιζαν μέχρι καί νόθα παιδιά. Κι ὅμως ὁ Άγιος τήν ὥρα πού ἀδικεῖτο δέν ἐκδικεῖτο ἀλλά ὑπέμεινε μέ διάθεση συγχωρητικότητας αὐτούς πού τόν ὀνειδίζαν.

Μακάρι, πραγματικά, ὁ βίος του καί ἡ ἀρετή του νά μᾶς συγκινήσουν, ὥστε νά ἀποκτήσουμε ὅλοι μας τήν «Νεκτάριον» διαφάνεια. Εἶναι μεγάλο πράγμα νά μπορεῖ κανεῖς νά συγχωρεῖ αὐτόν πού τόν ἀδικεῖ καί πού τόν πονάει. Μπορεῖ νά φαίνεται «μωρία», ὅμως αὐτή εἶναι ἡ λογική τοῦ εὐαγγελίου. Μία λογική ἀντίθετη ἀπό τοῦ κόσμου πού στό χτύπημα δέν ἀνταποδίδει χτύπημα ἀλλά μεγαλοψυχία καί ἀνεκτικότητα.

Ὁ καταστατικός χάρτης τῆς ἠθικῆς εἶναι ἡ Συγγνώμη. Ἄνευ αὐτῆς ἡ κοινωνία καταντᾷ μία ζούγκλα καθότι συγχωρῶ σημαίνει χωρῶ μέ τόν ἄλλο, τόν πλησίον, τόν ἀδερφό, ἀκόμα καί μέ αὐτόν πού μέ πόνεσε. Εὐχομαί ὁ Άγιος τῆς συγγνώμης νά μᾶς μεταδώσει τή συγχωρητική του Χάρη, γιατί τό ἀμάρτημα τοῦ σύγχρονου κόσμου πού παραμένει ἀθεράπευτο εἶναι ἡ ἔλλειψη τῆς συγγνώμης ἀπό τή ζωή μας. ❖

ΥΜΝΟΣ ΣΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (Κατ' αλφαβητική σειρά - απόσπασμα)

Αγίου Νεκταρίου

Μειπάρθενε, αγνή, ἐν ἀγκάλαις σου κρατεῖς,
τόν Δεσπότην τοῦ παντός, ὃς τά σύμπαντα κρατεῖ.
Βάτος ἄφλεκτος, αγνή, ἀνεδείχθης ἀληθῶς·
τό γάρ θεῖον πῦρ σαφῶς κατεσκήνωσεν ἐν σοί.
Γαλουχεῖς μητροπρεπῶς τόν τροφέα τοῦ παντός,
καί τόν ἄχρονον Θεόν φέρεις κόρη ὡς Υἱόν.
Δέχεταιί σε ὁ Θεός ὡς μητέρα ἐπί γῆς,
ἵνα σώσῃ ὡς Θεός καί θεώσῃ τόν Ἀδάμ.